Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

26 päivänä tammikuuta 2017*

Muutoksenhaku — Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt — Kylpyhuonekalusteiden markkinat Belgiassa, Saksassa, Ranskassa, Italiassa, Alankomaissa ja Itävallassa — Myyntihintojen yhteensovittaminen ja arkaluonteisten liiketoimintatietojen vaihtaminen — Sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskeva ohjelma — Asetus (EY) N:o 1/2003 — 23 artiklan 2 kohta — Liikevaihtoon perustuva 10 prosentin yläraja — Täyden harkintavallan käyttäminen

Asiassa C-619/13 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 25.11.2013,

Mamoli Robinetteria SpA, kotipaikka Milano (Italia), edustajinaan F. Capelli ja M. Valcada, avvocati,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinään L. Malferrari ja F. Ronkes Agerbeek, avustajanaan F. Ruggeri Laderchi, avvocato, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: varapresidentti A. Tizzano, joka hoitaa ensimmäisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit M. Berger, E. Levits, S. Rodin (esittelevä tuomari) ja F. Biltgen,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Malacek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 10.9.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* * Oikeudenkäyntikieli: italia.

tuomion

1 Mamoli Robinetteria SpA vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 16.9.2013 antaman tuomion Mamoli Robinetteria v. komissio (T-376/10, EU:T:2013:442; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen nostaman kanteen, jossa vaadittiin SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 23.6.2010 annetun komission päätöksen K(2010) 4185 lopullinen (Asia COMP/39.092 – Kylpyhuonekalusteet) (jäljempänä riidanalainen päätös) osittaista kumoamista sitä koskevilta osin tai toissijaisesti sille kyseisellä päätöksellä määrätyn sakon kumoamista tai sen määrän alentamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EY) N:o 1/2003

2 [SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 23 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Komissio voi päätöksellään määrätä yrityksille tai yritysten yhteenliittymille sakon, jos ne tahallaan tai tuottamuksesta:

a) rikkovat [SEUT 101] artiklan tai [SEUT 102] artiklan määräyksiä – –

– –

Kunkin rikkomiseen osallisen yrityksen tai yritysten yhteenliittymän osalta sakko on enintään kymmenen prosenttia sen edellisen tilikauden liikevaihdosta.

– –

3. Sakon suuruutta määrättäessä on otettava huomioon sekä rikkomisen vakavuus että sen kesto.”

Vuoden 2006 suuntaviivat

3 Asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrättävien sakkojen laskennasta annettujen suuntaviivojen (EUVL 2006, C 210, s. 2; jäljempänä vuoden 2006 suuntaviivat) 2 kohdassa todetaan, että sakkoja määritettäessä ”komissio ottaa – – huomioon rikkomisen vakavuuden ja keston” ja että ”sakon määrä ei saa ylittää asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa säädettyjä enimmäismääriä”.

4 Vuoden 2006 suuntaviivojen 23, 25, 28, 29 ja 37 kohdassa todetaan seuraavaa:

”23. Hinnoista sopimisesta – – tehdyt horisontaaliset sopimukset – –, jotka ovat yleensä salaisia, kuuluvat luonteeltaan vakavimpiin kilpailunrajoituksiin. Tällaisista sopimuksista on määrättävä kilpailupolitiikan mukaan ankaria seuraamuksia. Kyseisten rikkomisten tapauksessa huomioon otettava osuus myynnistä sijoittuu sen vuoksi yleensä asteikon yläpäähän.

– –

25. Riippumatta rikkomiseen osallistuneen yrityksen osallistumisen kestosta, komissio sisällyttää lisäksi perusmäärään määrän, joka on 15–25 prosenttia edellä A jaksossa määritellystä myyntiarvosta, estääkseen yrityksiä osallistumasta hintojen vahvistamisesta – – tehtäviin horisontaalisiin sopimuksiin.

– –

28. Sakon perusmäärää voidaan korottaa, kun komissio havaitsee esimerkiksi seuraavia raskauttavia seikkoja:

– –

29. Sakon perusmäärää voidaan alentaa, kun komissio havaitsee esimerkiksi seuraavia lieventäviä seikkoja:

– –

37. Vaikka näissä suuntaviivoissa esitellään yleiset sakon laskentamenetelmät, erityistapauksissa voi olla kuhunkin asiaan liittyvien erityispiirteiden vuoksi tai pelotevaikutuksen aikaansaamiseksi perusteltua, että komissio poikkeaa näistä menetelmistä tai 21 kohdassa vahvistetuista raja-arvoista.”

Asian tausta ja riidanalainen päätös

5 Asian tausta esitetään valituksenalaisen tuomion 1–21 kohdassa, ja se voidaan tiivistää seuraavasti.

6 Valittaja on italialainen yritys, joka valmistaa yksinomaisesti hanoja.

7 Masco Corp. ja sen tytäryhtiöt, joihin kuuluvat hanoja valmistava Hansgrohe AG ja suihkuseiniä valmistava Hüppe GmbH, ilmoittivat 15.7.2004 komissiolle kartellista kylpyhuonekalusteiden alalla ja pyysivät sakkoimmuniteettia sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon (EYVL 2002, C 45, s. 3; jäljempänä vuoden 2002 yhteistyötiedonanto) nojalla tai, ellei sitä myönnetä, sakkojen määrän alentamista.

8 Komissio teki 9. ja 10.11.2004 useiden kylpyhuonekalusteiden alan yhtiöiden ja kansallisten ammatillisten järjestöjen tiloissa tarkastuksia ilman ennakkoilmoitusta. Komissio lähetti 15.11.2005–16.5.2006 mainituille yhtiöille ja järjestöille – valittaja mukaan lukien – tietojensaantipyyntöjä, minkä jälkeen se antoi 26.3.2007 väitetiedoksiannon. Kyseinen väitetiedoksianto annettiin tiedoksi valittajalle.

9 Valittaja pyysi 20.1.2006 niin ikään sakkoimmuniteettia tai vaihtoehtoisesti sakkojen määrän alentamista.

10 Komissio antoi 12.–14.11.2007 järjestetyn kuulemistilaisuuden, tietyille yhtiöille, joihin valittaja ei kuulunut, 9.7.2009 lähetetyn tosiseikkojen tiivistelmän sisältäneen kirjeen ja 19.6.2009–8.3.2010 esitettyjen täydentävien tiedonsaantipyyntöjen, joiden adressaatti valittaja puolestaan oli, jälkeen 23.6.2010 riidanalaisen päätöksen.

11 Komissio totesi riidanalaisessa päätöksessä, että kylpyhuonekalusteiden alalla on rikottu SEUT 101 artiklan 1 kohtaa ja Euroopan talousalueesta 2.5.1992 tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 1, s. 3) 53 artiklaa. Tämä rikkominen, johon oli komission mukaan osallistunut 17 yritystä, oli tapahtunut eri ajanjaksoina 16.10.1992–9.11.2004, ja se muodostui joukosta kilpailunvastaisia sopimuksia tai yhdenmukaistettuja menettelytapoja Belgian, Saksan, Ranskan, Italian, Alankomaiden ja Itävallan alueella.

12 Komissio katsoi kyseisessä päätöksessä tarkemmin sanottuna, että todettu rikkominen muodostui ensinnäkin siitä, että kyseiset kylpyhuonekalusteiden valmistajat sovittivat yhteen vuotuisia hinnankorotuksia ja muita hinnoittelutekijöitä kansallisissa ammatillisissa järjestöissä säännöllisesti järjestettyjen kokousten yhteydessä, toiseksi hintojen vahvistamisesta tai yhteensovittamisesta raaka-aineiden hintojen korotusten, euron käyttöönoton tai tiemaksujen käyttöönoton kaltaisten erityisten tapahtumien yhteydessä ja kolmanneksi luottamuksellisten liiketoimintatietojen ilmaisemisesta ja vaihtamisesta. Komissio totesi lisäksi, että hintojen vahvistaminen kylpyhuonekalusteiden alalla seurasi vuosittaista sykliä. Valmistajat vahvistivat tässä yhteydessä hinnastonsa, jotka olivat voimassa yleensä yhden vuoden ajan ja joihin liikesuhteet tukkuliikkeiden kanssa perustuivat.

13 Kartellissa kyseessä olleet tuotteet olivat kylpyhuonekalusteita, jotka kuuluivat johonkin seuraavista kolmesta tuotteiden alaryhmästä: hanat, suihkuseinät oheistarvikkeineen sekä keraamiset tuotteet (jäljempänä kolme tuotteiden alaryhmää).

14 Italiassa tapahtuneet kilpailunvastaiset menettelytavat oli komission mukaan pantu täytäntöön kahden epävirallisen ryhmän sisällä. Ensimmäinen, jonka nimi oli Euroitalia, muodostui komission mukaan yrityksistä, jotka tapasivat kaksi tai kolme kertaa vuodessa vuoden 1992 heinäkuun ja vuoden 2004 lokakuun välisellä ajanjaksolla. Tämän ryhmän, joka syntyi saksalaisten valmistajien tultua Italian markkinoille, puitteissa vaihdettiin tietoja paitsi hanoista myös keraamisista tuotteista. Valittaja ei komission mukaan kuulunut toiseen epäviralliseen yritysryhmään, jonka nimi oli Michelangelo. Ryhmä kokoontui komission mukaan useaan otteeseen vuoden 1995 lopun tai vuoden 1996 alun ja 25.7.2003 välisenä aikana. Kyseisten kokousten aikana keskustelut koskivat komission mukaan suurta kylpyhuonekalusteiden joukkoa ja erityisesti hanoja ja keraamisia tuotteita.

15 Valittajan osallistumisesta kilpailunvastaisiin menettelytapoihin komissio totesi riidanalaisessa päätöksessä, että tämä oli osallistunut lainvastaisiin keskusteluihin Euroitalian puitteissa ajanjaksolla 18.10.2000–9.11.2004.

16 Komissio totesi näin ollen riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 5 kohdan 15 alakohdassa, että valittaja oli rikkonut SEUT 101 artiklaa, koska se oli osallistunut jatkettuun sopimukseen tai yhdenmukaistettuihin menettelytapoihin Italian alueella ajanjaksolla 18.10.2000–9.11.2004.

17 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 14 kohdan mukaan komissio määräsi valittajalle 1 041 531 euron suuruisen sakon.

18 Kyseisen sakon laskemiseksi komissio tukeutui vuoden 2006 suuntaviivoihin.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

19 Valittaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.9.2010 toimittamallaan kannekirjelmällä kumoamiskanteen riidanalaisesta päätöksestä ja vetosi viiteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste perustui siihen, ettei valittajalle ollut annettu tiedoksi tosiseikkojen tiivistelmän sisältänyttä kirjettä, ja siihen, ettei se ollut voinut tutustua tiettyihin riidanalaisessa päätöksessä mainittuihin asiakirjoihin, jotka koskivat sen osallistumista kyseessä oleviin kilpailunvastaisiin menettelytapoihin. Toisen kanneperusteen mukaan vuoden 2002 yhteistyötiedonanto on lainvastainen. Kolmas kanneperuste perustui virheisiin, jotka oli tehty todettaessa, että valittaja oli osallistunut kartelliin, joka koski hanojen markkinoita Italiassa. Neljäs kanneperuste koski virheitä, jotka oli tehty määritettäessä valittajalle määrättyä seuraamusta ja sakon suuruutta. Viides kanneperuste perustui arviointivirheeseen, joka koski valittajalle sen taloudellisen tilanteen vuoksi myönnetyn alennuksen määrää.

20 Valittaja esitti toissijaisesti vaatimuksia määrätyn sakon kumoamiseksi tai sen määrän alentamiseksi.

21 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla kanteen kokonaisuudessaan.

Asianosaisten vaatimukset

22 Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

— ensisijaisesti kumoaa valituksenalaisen tuomion

— kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 ja 2 artiklan valittajaa koskevilta osiltaan

— toissijaisesti alentaa sakon määrää siten, että se vastaa 0,3 prosenttia valittajan vuoden 2003 liikevaihdosta, tai joka tapauksessa siten, että se on määrättyä seuraamusta alhaisempi, ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen ja

— velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

24 Valituksensa tueksi valittaja vetoaa seitsemään valitusperusteeseen, joihin kuuluvat ensimmäisessä oikeusasteessa jo esitetyt viisi perustetta.

25 Ensimmäisellä valitusperusteellaan valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta yhtäältä siitä, että tämä luokitteli virheellisesti argumentin uudeksi perusteeksi, ja toisaalta siitä, että tämä tukeutui olemattomaan tosiseikkaan. Toisella valitusperusteella kritisoidaan unionin yleisen tuomioistuimen perusteluja, jotka koskevat sitä, ettei valittajalle annettu tiedoksi tosiseikkojen tiivistelmän sisältänyttä kirjettä. Kolmannella valitusperusteellaan valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä hylkäsi lainvastaisuusväitteen, joka koski vuoden 2002 yhteistyötiedonantoa. Neljännellä valitusperusteellaan valittaja moittii valituksenalaisen tuomion perusteluja, jotka koskevat Italian hanamarkkinoiden erityisyyttä ja niiden komission hyväksymien todisteiden merkityksellisyyttä, jotka koskivat valittajan osallistumista rikkomiseen kyseisillä markkinoilla. Viidennellä valitusperusteella valituksenalaista tuomioita kritisoidaan siitä, ettei siinä todettu virheitä, jotka komissio oli tehnyt valittajalle määrätyn sakon määrittämisessä. Kuudennella valitusperusteellaan valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä katsoi, että komissio oli alentanut riittävästi valittajalle määrättyä sakkoa. Seitsemännellä valitusperusteellaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, etteivät valittajan esittämät asian selvittämistoimia koskeneet pyynnöt olleet tämän asian kannalta merkityksellisiä.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee argumentin virheellistä luokittelua uudeksi perusteeksi ja tosiseikkojen arviointivirhettä

Asianosaisten lausumat

26 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisellä osalla valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa oikeudellisen virheen, koska se luokitteli uudeksi perusteeksi ja näin ollen jätti tutkimatta valittajan argumentin, jonka mukaan komissio oli katsonut virheellisesti, että valittaja oli osallistunut kylpyhuonekalusteita koskeneeseen kilpailusääntöjen rikkomiseen, vaikka tämä ei valmista keraamisia tuotteita.

27 Kyseinen argumentti oli muun muassa ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen neljännen kanneperusteen, joka koski kantajalle määrätyn sakon määrän vahvistamisperusteita, lähtökohta. Valittaja toteaa tästä, että on kiistatonta, että se valmistaa yksinomaan hanoja, kuten unionin yleinen tuomioistuin itse totesi valituksenalaisen tuomion 4 kohdassa ja kuten valittaja useaan otteeseen kannekirjelmässään ensimmäisessä oikeusasteessa palautti mieleen. Kun unionin yleinen tuomioistuin luokitteli kyseisen argumentin uudeksi perusteeksi komission tällaista oikeudenkäyntiväitettä esittämättä, se lisäksi lausui valittajan mukaan ultra petita (kanteen ulkopuolelta).

28 Ensimmäisen valitusperusteen toisella osalla valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä tukeutui valituksenalaisen tuomion 9 kohdassa toteamukseen, jonka mukaan valittaja oli pyytänyt sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan ohjelman soveltamista, vaikka tämä ei ollut milloinkaan esittänyt tällaista pyyntöä.

29 Komissio katsoo, että ensimmäisen valitusperusteen kummankin osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi ja että se on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

30 Luokittelunvirheestä, josta unionin yleistä tuomioistuinta moititaan, on palautettava mieleen, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin se oli voimassa valituksenalaisen tuomion antamisajankohtana (jäljempänä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestys), 48 artiklan 2 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu asian käsittelyn aikana ilmenneisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin.

31 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu, ovat kaksi olennaista tietoa, jotka on mainittava kannekirjelmässä (tuomio 3.4.2014, Ranska v. komissio, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 38 kohta). Tällaisen kannekirjelmän vaatimukset on esitettävä yksiselitteisesti, jottei kyseinen tuomioistuin lausu ultra petita tai jätä lausumatta jostakin perusteesta (ks. analogisesti tuomio 12.2.2009, komissio v. Puola, C-475/07, ei julkaistu, EU:C:2009:86, 43 kohta).

32 On kuitenkin todettava, että Mamoli Robinetteria ei vedonnut kannekirjelmässään ensimmäisessä oikeusasteessa argumenttiin, jonka mukaan komissio oli katsonut virheellisesti riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 5 kohdan 15 alakohdassa, että Mamoli Robinetteria oli osallistunut kylpyhuonekalusteita koskevaan kilpailusääntöjen rikkomiseen, vaikka se ei valmista keraamisia kalusteita.

33 Valittaja ei myöskään vetoa sellaisten oikeudellisten seikkojen tai tosiseikkojen olemassaoloon, jotka olisivat ilmenneet asian käsittelyn aikana ja joiden perusteella olisi voitu oikeuttaa tällaisen argumentin esittäminen myöhässä. Lopuksi on todettava, ettei kyseistä argumenttia voida pitää kanteeseen jo sisältyvän kanneperusteen laajentamisena.

34 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin luokitteli perustellusti valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa kyseisen, valittajan oikeudenkäynnin kuluessa kannekirjelmän jättämisen jälkeen esittämän argumentin uudeksi perusteeksi ja näin ollen hylkäsi sen.

35 Koska on lisäksi niin, että – kun otetaan huomioon tämän tuomion 31 kohdassa mainitut tavoitteet – oikeudenkäynnin kohdetta ja yhteenvetoa seikoista, joihin kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa perustuu, koskevat tutkittavaksi ottamisen edellytykset sekä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa vahvistettu vastaava kielto esittää uusia perusteita oikeudenkäynnin kuluessa ovat oikeusjärjestyksen perusteisiin pohjautuvia perusteita, unionin yleistä tuomioistuinta ei voida moittia siitä, että se tutki viran puolesta kyseisten määräysten loukkaamista koskevan oikeudenkäyntiväitteen.

36 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on tämän vuoksi hylättävä perusteettomana.

37 Ensimmäisen valitusperusteen toisesta osasta on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt tosiseikkoja koskevia eikä oikeudellisia päätelmiä valituksenalaisen tuomion 9 kohdassa osassa, jossa palautettiin mieliin asian tausta, olevasta puhtaasti tosiseikkoja koskevasta toteamuksesta, jonka valittaja luokitteli virheelliseksi ja jonka mukaan valittaja olisi esittänyt sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan pyynnön.

38 Kyseinen väite on näin ollen hylättävä tehottomana (ks. analogisesti tuomio 2.10.2003, Thyssen Stahl v. komissio, C-194/99 P, EU:C:2003:527, 46 ja 47 kohta).

39 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä osittain tehottomana ja osittain perusteettomana.

Toinen valitusperuste, joka koskee sitä, ettei valittajalle annettu tiedoksi tosiseikkojen tiivistelmän sisältänyttä kirjettä

Asianosaisten lausumat

40 Toisella valitusperusteellaan valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä hylkäsi osittain perusteettomana ja osittain tehottomana väitteen, joka perustui siihen, että – toisin kuin muut rikkomiseen osallistuneet yritykset – valittaja ei saanut komissiolta tiedoksi tosiseikkojen tiivistelmän sisältänyttä kirjettä. Tällainen laiminlyönti merkitsee valittajan mukaan puolustautumisoikeuksien loukkaamista. Valittaja toteaa tästä, että – toisin kuin katsottiin unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 38 kohdassa esittämissä perusteluissa, joissa tätä laiminlyöntiä koskeneet argumentit hylättiin tehottomina – on kiistatonta, että tosiseikkojen tunteminen on väistämättä hyödyksi puolustautumisstrategian laatimisessa.

41 Komission mukaan kyseisen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi ja se on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

42 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklan 1 kohdasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin valituksenalaisen tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi, tai muuten kyseinen valitus tai peruste jätetään tutkimatta (tuomio 21.1.2016, Galp Energía España ym. v. komissio, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 On myös korostettava, että valitus on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin siinä vain toistetaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, mukaan lukien ne, joissa nojaudutaan tämän nimenomaisesti hylkäämiin tosiseikkoihin, ilman että valitukseen edes sisältyisi perusteluja, joiden tarkoituksena olisi erityisesti osoittaa unionin yleisen tuomioistuimen tuomioon sisältyvä oikeudellinen virhe. Tällaisella valituksella näet pyritään ainoastaan siihen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan muutoksenhaun yhteydessä (tuomio 7.1.2004, Aalborg Portland ym. v. komissio, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, EU:C:2004:6, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 30.5.2013, Quinn Barlo ym. v. komissio, C-70/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:351, 26 kohta).

44 On todettava, että valittaja tyytyy yhtäältä toistamaan identtisenä väitteen, johon se vetosi ensimmäisessä oikeusasteessa unionin yleisessä tuomioistuimessa ja joka koskee sitä, ettei sille annettu tiedoksi tosiseikkojen tiivistelmän sisältänyttä kirjettä, ja toisaalta esittämään yleisiä näkemyksiä osoittamatta, että ne liittyvät erityisesti käsiteltävänä olevaan tapaukseen, ja yksilöimättä täsmällisesti oikeudellista virhettä, johon unionin yleinen tuomioistuin sen mukaan valituksenalaisessa tuomiossa syyllistyi.

45 Toinen valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Kolmas valitusperuste, jonka mukaan vuoden 2002 yhteistyötiedonanto on lainvastainen

Asianosaisten lausumat

46 Kolmannella valitusperusteellaan valittaja väittää ensiksi, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi vuoden 2002 yhteistyötiedonannon lainvastaisuutta koskevan väitteen, vaikka kyseisessä tiedonannossa tarkoitetun kaltainen sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskeva ohjelma olisi ehdottomasti pitänyt ottaa käyttöön ja sitä olisi pitänyt säännellä kilpailun alalla toimivaltaisen Euroopan unionin lainsäätäjän lainsäädäntötoimella, jota sovelletaan välittömästi ja jolla on välitön oikeusvaikutus.

47 Se väittää seuraavaksi, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 55 ja 56 kohdassa, että komission toimivalta antaa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskeva ohjelma ja säännellä sitä perustuu 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 ([SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 15 artiklan 2 kohdan, josta on tullut asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohta, säännöksiin. Valittajan mukaan missään välittömästi sovellettavassa säännöksessä, jonka kilpailun alalla toimivaltainen unionin lainsäätäjä on antanut, ei anneta komissiolle toimivaltaa olla määräämättä seuraamuksia yritykselle, joka on syyllistynyt kilpailusääntöjen rikkomiseen, yksinomaan sillä perusteella, että kyseinen yritys on ilmoittanut syyllistyneensä asianomaiseen rikkomiseen. SEUT 101 ja SEUT 103 artiklasta ilmenee sen mukaan päinvastoin, että tällaisen unionin oikeuden loukkauksen kilpailun alalla on merkittävä seuraamuksen määräämistä.

48 Valittaja moittii lopuksi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä katsoi valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa, että sillä, että komissio antaa yhteistyötiedonantoja, ei loukata toimivallanjaon periaatetta, ja siitä, että tämä hylkäsi argumentin, jonka mukaan unionin jäsenvaltioissa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevat ohjelmat annetaan lainsäädäntötoimien perusteella.

49 Komission mukaan kyseistä valitusperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi ja se on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

50 Komission toimivallan puuttumista sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan ohjelman antamiseen koskevasta väitteestä on ensinnäkin korostettava, että valittaja ei yksilöi täsmällisesti mitään valituksenalaisessa tuomiossa tehtyä oikeudellista virhettä. Tämän tuomion 42 kohdassa mieleen palautetun oikeuskäytännön mukaisesti kyseinen väite on näin ollen jätettävä tutkimatta.

51 Valituksenalaisen tuomion 55 ja 56 kohtaa kritisoivasta väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että komissiolla oli toimivalta antaa vuoden 2002 yhteistyötiedonanto asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohdan, josta on tullut asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohta, perusteella, on todettava ensiksi, että unionin tuomioistuin on useaan otteeseen todennut, että komissio voi antaa vuoden 2002 yhteistyötiedonantoon sisältyvän kaltaisia käytännesääntöjä, joilla kyseinen toimielin rajoittaa itse sille kyseisillä artikloilla myönnetyn harkintavallan käyttöä (ks. vastaavasti tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209, 211, 213 ja 250 kohta ja tuomio 18.7.2013, Schindler Holding ym. v. komissio, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 58 ja 67–69 kohta).

52 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee toiseksi, että SEUT 101 artiklassa ei suljeta pois sitä, että komissio voisi toimivaltaansa kilpailuoikeuden alalla käyttäessään todeta kyseisen artiklan rikkomisen sakkoa määräämättä, mutta tällainen kohtelu voidaan kuitenkin myöntää ainoastaan ehdottomissa poikkeustapauksissa, joita ovat muun muassa tapaukset, joissa yrityksen yhteistyö oli ratkaisevaa kartellin tehokkaaksi paljastamiseksi ja tukahduttamiseksi (ks. vastaavasti tuomio 18.6.2013, Schenker & Co. ym., C-681/11, EU:C:2013:404, 48 ja 49 kohta).

53 Kolmanneksi on todettava, että vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee niin ikään, että sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevat ohjelmat ovat hyödyllisiä välineitä pyrittäessä tehokkaasti paljastamaan ja lopettamaan kilpailusääntöjen rikkomisia ja niillä edistetään siten SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan tehokasta soveltamista koskevaa tavoitetta (ks. mm. tuomio 14.6.2011, Pfleiderer, C-360/09, EU:C:2011:389, 25 kohta ja tuomio 6.6.2013, Donau Chemie ym., C-536/11, EU:C:2013:366, 42 kohta).

54 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 55 ja 56 kohdassa, että – asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohdan mukaisesti – komissio saattoi antaa vuoden 2002 yhteistyötiedonannon.

55 Koska valituksenalaisen tuomion 57 kohtaa kritisoiva väite, jonka mukaan sillä, että komissio antoi vuoden 2002 yhteistyötiedonannon, loukattiin toimivallanjaon periaatetta, perustuu lähinnä lähtökohtaan, jonka mukaan komissiolla ei ollut asianmukaista oikeusperustaa yhteistyötiedonannon antamiseen, se on hylättävä tämän tuomion 51–54 kohdassa esitetyistä syistä.

56 Kolmas valitusperuste on näin ollen osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste, joka koskee virheitä, jotka perustuvat siihen, että valittajan katsottiin osallistuneen kartelliin SEUT 101 artiklan ja asetuksen N:o 1/2003 2 artiklan vastaisesti

Asianosaisten lausumat

57 Neljännellä valitusperusteellaan valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä hylkäsi virheellisesti sen argumentit, jotka koskivat Italian hanamarkkinoiden erityisyyttä ja komission hyväksymien todisteiden merkityksellisyyttä, ja näin ollen siitä, ettei se todennut komission tekemiä virheitä, kun tämä katsoi valittajan osallistuneen kyseessä olevaan kartelliin SEUT 101 artiklan ja asetuksen N:o 1/2003 2 artiklan vastaisesti.

58 Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin totesi Italian hanamarkkinoiden erityisyydestä valituksenalaisen tuomion 61–133 kohdassa muun muassa, ettei kyseisten markkinoiden rakenteella ollut mitään merkitystä riita-asian ratkaisun kannalta ja että valittajan rikkomiseen osallistuminen perustui yksinomaan siihen, että se oli läsnä Euroitalian kokouksissa, vaikka kyseisen rakenteen, jota luonnehti tuottajien ja tukkuliikkeiden huomattava määrä, vuoksi Italiassa oli mahdotonta muodostaa kartellia. Unionin yleinen tuomioistuin tutki lisäksi valituksenalaisen tuomion 65–72 kohdassa pintapuolisesti tätä argumenttia ja tyytyi erilaisiin periaatteellisiin huomautuksiin, joten valituksenalaisen tuomion perustelut ovat puutteelliset.

59 Valittaja toteaa rikkomiseen Italian hanamarkkinoilla osallistumistaan koskevien komission hyväksymien todisteiden merkityksellisyydestä, että unionin yleinen tuomioistuin joko jätti tarkastelematta valittajan argumentteja, jotka koskivat muun muassa American Standard Inc:n erityistä roolia Italian markkinoilla sekä valittajan osallistumista eri kokouksiin, tai hylkäsi ne virheellisesti perusteettomina tai – kuten valituksenalaisen tuomion 132 kohdassa – tehottomina. Unionin yleinen tuomioistuin teki valittajan mukaan erityisesti virheen katsoessaan, että valittajan edustaja Costagli oli ollut läsnä 1.2.2001 pidetyssä kokouksessa, vaikka oli näytetty toteen, ettei tämä ollut osallistunut siihen. Valittaja väittää lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 106 kohdassa virheellisesti argumentin, joka koski Euroitalian kokousten aikana saatujen tietojen vähäistä luotettavuutta, ja katsoi, että Grohe Beteiligungs GmbH:n konekirjoittamista muistiinpanoista ilmeni, että RAF Rubinetteria SpA oli suunnitellut 3 prosentin hinnankorotusta.

60 Komissio väittää, että neljäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska sillä pyritään todellisuudessa siihen, että tosiseikat tutkitaan uudelleen, tai se on ainakin perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

61 On todettava, että neljännen valitusperusteen kahdella osalla valittaja lähinnä toistaa ensimmäisessä oikeusasteessa nostamansa kanteen kolmannen perusteen, kun on kyse Italian hanamarkkinoiden erityisyydestä ja valittajan osallistumista rikkomiseen Italian hanamarkkinoilla koskevien komission hyväksymien todisteiden merkityksellisyydestä.

62 Valittaja pyrkii neljännellä valitusperusteella näin ollen siihen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty kannekirjelmä tutkitaan uudelleen, mikä – kuten tämän tuomion 43 kohdassa palautettiin mieliin – ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan.

63 Erityisesti sikäli kuin tämän valitusperusteen toisella osalla kritisoidaan unionin yleisen tuomioistuimen arviointia valittajan osallistumisesta kilpailusääntöjen rikkomiseen Italian hanamarkkinoilla, sillä pyritään tosiseikkojen ja todisteiden uudelleen arvioimiseen, mikä – tosiseikkojen ja todisteiden vääristämistä lukuun ottamatta, mihin käsiteltävässä asiassa ei ole vedottu – ei vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan myöskään kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. tuomio 20.1.2016, Toshiba Corporation v. komissio, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40 kohta ja tuomio 16.6.2016, Evonik Degussa ja AlzChem v. komissio, C-155/14 P, EU:C:2016:446, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

64 Siltä osin kuin neljännessä valitusperusteessa kritisoidaan valituksenalaisen tuomion 61–133 kohtaa sillä perusteella, että kyseisissä kohdissa hylättiin valittajan argumentit, jotka koskivat Italian hanamarkkinoiden erityisyyttä ja valittajan osallistumista rikkomiseen kyseisillä markkinoilla koskevien komission hyväksymien todisteiden merkityksellisyyttä, valitusperuste on jätettävä tutkimatta.

65 Kun sen sijaan on kyse väitteestä, joka koskee unionin yleisen tuomioistuimen suorittaman tarkastelun puutteellisuutta ja riittämättömyyttä ja näin ollen perustelujen puuttumista, on palautettava mieleen, että kysymys unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelujen riittävyydestä on oikeuskysymys, minkä vuoksi se voi sellaisenaan olla muutoksenhaun kohteena (ks. mm. tuomio 14.10.2010, Deutsche Telekom v. komissio, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 123 kohta).

66 Tästä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusteluvelvollisuus ei kuitenkaan velvoita unionin yleistä tuomioistuinta esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan asianosaisten esittämiä päätelmiä. Perustelut voivat siten olla implisiittisiä, kunhan osapuolet saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole hyväksynyt niiden argumentteja, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan valvontaansa (ks. vastaavasti mm. tuomio 2.4.2009, Bouygues ja Bouygues Télécom v. komissio, C-431/07 P, EU:C:2009:223, 42 kohta ja tuomio 22.5.2014, Armando Álvarez v. komissio, C-36/12 P, EU:C:2014:349, 31 kohta).

67 Käsiteltävässä asiassa on todettava ensinnäkin ensimmäisessä oikeusasteessa esitetystä argumentista, joka koskee Italian hanamarkkinoiden erityisyyttä, että palautettuaan valituksenalaisen tuomion 64–71 kohdassa mieleen SEUT 101 artiklan 1 kohdan rikkomisen osatekijät sekä unionin tuomioistuimen asiaa koskevan oikeuskäytännön unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 72 kohdassa lähinnä, että komission oli perusteltua katsoa, että valittaja oli osallistunut tulevia hinnankorotuksia koskevien tietojen vaihtoon, jonka tarkoitus ja vaikutus oli kilpailunvastainen ja joka näin ollen merkitsi kyseisen määräyksen rikkomista.

68 Tästä on todettava, että valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin saattoi perustellusti hylätä tehottomina valittajan argumentit, jotka koskivat Italian hanamarkkinoiden erityisyyttä, tutkimatta niiden sisältöä, koska niillä ei voitu kumota toteamusta, jonka mukaan kyseessä olevan tietojenvaihdon tarkoitus ja vaikutus oli kilpailunvastainen.

69 Unionin yleisen tuomioistuimen näkemyksistä, jotka koskevat valittajan rikkomiseen osallistumista kyseisillä markkinoilla koskevien komission hyväksymien todisteiden uskottavuutta ja merkityksellisyyttä, on todettava, että valituksenalaisen tuomion 76–126 kohdan tarkastelusta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli laajasti ja yksityiskohtaisesti eri argumentteja, jotka valittaja tämän osalta esitti ja jotka koskivat muun muassa sen osallistumista kyseessä oleviin Euroitalian eri kokouksiin. Tämän tuomion 66 kohdassa mieleen palautetun oikeuskäytännön mukaisesti unionin yleistä tuomioistuinta ei näin ollen voida moittia siitä, ettei se lausunut nimenomaisesti kustakin valittajan esittämästä tosiseikasta tai todisteesta.

70 Perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä koskeva väite on näin ollen hylättävä perusteettomana.

71 Edellä esitetyn perusteella neljäs valitusperuste on näin ollen osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

Viides valitusperuste, joka koskee sakon määrittämisessä tehtyjä virheitä

Asianosaisten lausumat

72 Valittaja moittii viidennellä valitusperusteellaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä teki virheitä tutkiessaan sitä, miten komissio oli vahvistanut riidanalaisessa päätöksessä määrätyn sakon.

73 Se moittii ensinnäkin unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä hylkäsi valituksenalaisen tuomion 137 ja 158 kohdassa valittajan argumentit pintapuolisesti käsittelemällä väitteen, joka koski määrätyn sakon, joka vastasi 10 prosenttia liikevaihdosta, joka oli määritetty vuoden 2006 suuntaviivojen perusteella asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn ylärajan mukaisesti, syrjivää luonnetta.

74 Valittaja esittää toiseksi uudelleen argumentit, joilla kritisoidaan määrättyä sakkoa ja jotka se oli jo esittänyt ensimmäisessä oikeusasteessa, mutta joita unionin yleinen tuomioistuin ei sen mukaan tarkastellut riittävän huolellisesti.

75 Valittaja väittää tästä muun muassa ensiksi, että koska todistustaakka käännettiin, vuoden 2002 yhteistyötiedonannon soveltaminen johti asetuksen N:o 1/2003 2 artiklan rikkomiseen. Kyseisen tiedonannon soveltamisella loukataan valittajan mukaan toiseksi oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, joka vahvistetaan Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 ja 7 artiklassa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa. Valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta kolmanneksi siitä, että tämä tyytyi huomauttamaan valituksenalaisen tuomion 155 kohdassa, että seuraamus on laillinen, kun yksityinen oikeussubjekti kykenee tietämään, mitkä toimet ja laiminlyönnit johtavat sen vastuun syntymiseen, vastaamatta ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyyn väitteeseen, jonka mukaan kilpailun alalla sovellettava seuraamusten vahvistamisjärjestelmä ei ole Euroopan ihmisoikeussopimuksen eikä erityisesti sen 7 artiklan, jossa edellytetään, että rikokset ja niistä määrättävät rangaistukset määritellään selvästi, mukainen. Valittaja moittii neljänneksi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä katsoi valituksenalaisen tuomion 169 kohdassa, että valittaja oli vedonnut kyseisessä tuomioistuimessa tosiseikkojen arviointivirheeseen, johon komissio oli syyllistynyt, yksinomaan 15 prosentin suuruista lisäsummakerrointa vahvistettaessa muttei samansuuruista rikkomisen vakavuuskerrointa vahvistettaessa. Valittaja vetoaa viidenneksi vuoden 2006 suuntaviivoissa vahvistettujen kriteerien lainvastaisuuteen, sillä kun komissio ottaa ne huomioon kunkin seuraamuksen suuruuden määrittämiseksi, tämä johtaa asetuksen
N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdassa säädetyn enimmäismäärän soveltamisen vuoksi siihen, että sakon määrä on järjestelmällisesti 10 prosenttia liikevaihdosta. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin jätti kokonaan tarkastelematta tämän lainvastaisuusväitteen ja tyytyi toteamaan valituksenalaisen tuomion 158 kohdassa, että valittajalle ei ollut määrätty seuraamusta, joka oli 10 prosenttia liikevaihdosta. Valittaja väittää kuudenneksi, että ensin komissio ja sitten unionin yleinen tuomioistuin vahvisti rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen lähtemällä liikkeelle – kuten valituksenalaisen tuomion 165 ja 166 kohdasta ilmenee – virheellisistä lähtökohdista, joiden mukaan valittaja oli osallistunut yhtenä kokonaisuutena pidettävään kilpailusääntöjen rikkomiseen kuuden jäsenvaltion alueella kaikissa tutkimuksen kohteena olevissa tuoteryhmissä noin 54,3 prosentin markkinaosuudella kussakin kyseisistä jäsenvaltioista ja kilpailunvastaisilla menettelytavoilla, jotka oli yleisesti ottaen pantu täytäntöön. Valittaja toteaa seitsemänneksi, että vaikka unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että komission päätöksessä oli arviointivirhe, se ei tehnyt tästä minkäänlaisia päätelmiä valituksenalaisen tuomion 192–195 kohdassa. Tällä tavoin toimimalla unionin yleinen tuomioistuin loukkasi valittajan mukaan suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

76 Komission mukaan viidettä valitusperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi ja se on perusteeton. Se korostaa tässä yhteydessä kuitenkin, että – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 171 kohdassa – rikkomisen vakavuus ei väistämättä ole erilainen sen mukaan, onko kartellin kohteena kaksi vai kolme tuotetyyppiä tai koskeeko se yhtä ainoaa jäsenvaltiota vai kuutta jäsenvaltiota. Kuten komissio vahvisti suullisen käsittelyn aikana, se katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi perustellusti valittajan argumentit, jotka koskivat yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, ja kehottaa lähinnä unionin tuomioistuinta korvaamaan omilla perusteluillaan unionin yleisen tuomioistuimen perustelujen tämän kohdan.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

77 Aluksi on muistutettava, että – kuten tämän tuomion 42 ja 43 kohdassa mieleen palautetusta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee – on jätettävä tutkimatta valitusperuste, jonka tueksi esitetyt perustelut eivät joko ole riittävän täsmällisiä ja tuettuja, jotta unionin tuomioistuin voisi harjoittaa valvontaansa, tai joissa vain toistetaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt argumentit ne argumentit mukaan lukien, jotka perustuvat kyseisen tuomioistuimen nimenomaisesti hylkäämiin tosiseikkoihin (ks. vastaavasti mm. tuomio 30.5.2013, Quinn Barlo ym. v. komissio, C-70/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:351, 26 kohta ja tuomio 21.1.2016, Galp Energía España ym. v. komissio, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 44 kohta).

78 Viidennen valitusperusteen yhteydessä esitetyt valitusperusteet, joissa ei yksilöidä riittävän täsmällisesti oikeudellista virhettä, johon unionin yleisen tuomioistuimen väitetään syyllistyneen, ja jotka muodostuvat yleisistä väitteistä, joita ei ole tuettu tai joissa on vain toistettu ensimmäisessä oikeusasteessa jo esitetyt argumentit, kuten valittaja itse totesi, on jätettävä tutkimatta.

79 Unionin tuomioistuimen on näin ollen syytä tutkia yksinomaan argumentit, jotka koskevat ensinnäkin unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 137 ja 158 kohdassa tekemiä virheitä, jotka koskevat asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan perusteella liikevaihtoon perustuvan 10 prosentin seuraamuksen soveltamisen syrjivyyttä ja epäsuhteisuutta, toiseksi puutteellisia perusteluja erityisesti valituksenalaisen tuomion 155 kohdassa seuraamusten vahvistamisjärjestelmän laillisuuden osalta, kolmanneksi oikeudellisia virheitä arvioitaessa valituksenalaisen tuomion 165 ja 166 kohdassa rikkomisen vakavuuskerrointa ja lisäsummakerrointa ja neljänneksi sitä, että valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt valituksenalaisen tuomion 192–195 kohdassa mitään päätelmiä toteamistaan komission arviointivirheistä ja loukkasi suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

80 Ensinnäkin väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin loukkasi suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska se määräsi liikevaihtoon perustuvan 10 prosentin seuraamuksen, josta säädetään kyseisen asetuksen 23 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa, on todettava, että – toisin kuin valittaja esittää – unionin yleinen tuomioistuin ei tyytynyt toteamaan, että valittajalle määrätty sakko oli selvästi kyseistä ylärajaa alhaisempi.

81 Valituksenalaisen tuomion 158 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin nimittäin katsoi lähinnä myös, että se, että muiden yritysten käyttäytyminen oli vielä moitittavampaa kuin valittajan, ei missään tapauksessa ollut esteenä sille, että valittajalle määrättiin sakko, jonka suuruus oli 10 prosenttia sen liikevaihdosta, kun otettiin huomioon sen oman rikkomiseen osallistumisen kesto ja vakavuus, ja että samasta syystä oli hylättävä argumentti, jonka mukaan vuoden 2006 suuntaviivat ovat lainvastaiset, koska ne johtavat tällaisen sakon soveltamiseen kaikkiin yrityksiin sen rikkomisen vakavuudesta riippumatta, johon on syyllistytty.

82 Unionin yleinen tuomioistuin ei näin toimiessaan tehnyt minkäänlaista oikeudellista virhettä.

83 Tästä on palautettava mieleen, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn liikevaihtoon perustuvan 10 prosentin ylärajan tarkoituksena on estää se, että yrityksille määrättäisiin sakkoja, joiden osalta on ennakoitavissa, etteivät ne pysty niitä maksamaan, kun otetaan huomioon niiden koko, josta kertoo – vaikkakin vain likimääräisesti ja epätäydellisesti – niiden kokonaisliikevaihto (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 280 kohta ja tuomio 12.7.2012, Cetarsa v. komissio, C-181/11 P, ei julkaistu, EU:C:2012:455, 82 kohta).

84 Kyseessä on näin ollen kaikkiin yrityksiin yhdenmukaisesti sovellettava ja niiden koon perusteella määräytyvä enimmäismäärä, jonka tarkoituksena on estää se, että sakot olisivat kohtuuttoman suuria ja suhteettomia. Samalla enimmäismäärällä on siis erillinen ja rikkomisen vakavuuteen ja kestoon liittyvien arviointiperusteiden tavoitteeseen nähden itsenäinen tavoite (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 281 ja 282 kohta ja tuomio 12.7.2012, Cetarsa v. komissio, C-181/11 P, ei julkaistu, EU:C:2012:455, 83 kohta).

85 Tästä seuraa, että se, että kaikille samaan rikkomiseen osallistuneille seuraamuksia saaneille yrityksille vahvistettiin sakot, joiden suuruus oli 10 prosenttia kunkin liikevaihdosta, ei merkitse suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista, koska tämä on yksinomaan seuraus asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn ylärajan soveltamisesta.

86 Kun otetaan huomioon kyseisen ylärajan tavoite, myöskään sillä, että komission vuoden 2006 suuntaviivojen tosiasiallisen soveltaminen johtaa – kuten valittaja esittää – usein tai säännöllisesti siihen, että määrätyn sakon määrä on 10 prosenttia liikevaihdosta, ei voida kyseenalaistaa kyseisen ylärajan soveltamisen laillisuutta.

87 Edellä esitetystä seuraa, että valittajan ensimmäinen argumentti on hylättävä.

88 Väitteestä, joka perustuu siihen, että valituksenalainen tuomio ja erityisesti sen 155 kohta on puutteellisesti perusteltu, kun on kyse seuraamusten vahvistamisjärjestelmän laillisuudesta, on riittävää todeta, että kyseisen tuomion 152–155 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin tutki perusteluvelvollisuutta koskevan, tämän tuomion 65 ja 66 kohdassa mieleen palautetun oikeuskäytännön mukaisesti oikeudellisesti riittävällä tavalla valittajan väitteen, joka koski nulla poena sine lege -periaatteen loukkaamista.

89 On lisäksi todettava, että sikäli kuin valittaja moittii ensin komission ja sitten unionin yleisen tuomioistuimen 15 prosentin suuruisen rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen vahvistamiseksi valituksenalaisen tuomion 165 ja 166 kohdassa hyväksymien perustelujen lähtökohtia, se pyrkii itse asiassa kyseenalaistamaan tosiseikkoja koskevat arvioinnit, mikä ei tämän tuomion 63 kohdassa mieleen palautetun oikeuskäytännön mukaisesti kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan muutoksenhaussa.

90 Lopuksi väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt valituksenalaisen tuomion 192–195 kohdassa mitään päätelmiä saman tuomion 172 kohdassa todetusta tosiseikkojen arviointivirheestä, joka koski rikkomisen kohteena olevia jäsenvaltioita ja tuotteiden alaryhmiä, sakon määrää alentamalla, on aluksi palautettava mieleen, että ainoastaan unionin yleisellä tuomioistuimella on toimivalta valvoa sitä, miten komissio on kussakin yksittäistapauksessa arvioinut lainvastaisen käyttäytymisen vakavuutta. Muutoksenhaun yhteydessä unionin tuomioistuimen valvonnan tarkoituksena on yhtäältä tutkia, missä määrin unionin yleinen tuomioistuin on ottanut oikeudellisesti asianmukaisella tavalla huomioon kaikki tekijät, jotka ovat olennaisia arvioitaessa sitä, miten vakavana tiettyä käyttäytymistä on pidettävä SEUT 101 artikla ja asetuksen N:o 1/2003 23 artikla huomioiden, ja toisaalta tarkastaa, onko unionin yleinen tuomioistuin vastannut oikeudellisesti riittävällä tavalla kaikkiin sakon poistamista tai sen määrän alentamista koskevan vaatimuksen tueksi esitettyihin väitteisiin (ks. mm. tuomio 17.12.1998, Baustahlgewebe v. komissio, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 128 kohta; tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 244 kohta ja tuomio 5.12.2013, Solvay Solexis v. komissio, C-449/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:802, 74 kohta).

91 On palautettava mieleen, että kun unionin yleinen tuomioistuin on puolestaan ratkaissut täyden harkintavaltansa perusteella unionin oikeuden rikkomisesta yrityksille määrättyjen sakkojen suuruuden, unionin tuomioistuimen asiana ei ole korvata kohtuullisuussyistä unionin yleisen

tuomioistuimen harkintaa omallaan, kun se käsittelee oikeuskysymyksiä valituksen yhteydessä (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 245 kohta ja tuomio 11.7.2013, Gosselin Group v. komissio, C-429/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:463, 87 kohta).

92 On myös huomautettava, että sakkojen suuruuden määrittämiseksi on otettava huomioon kilpailusääntöjen rikkomisen kesto ja kaikki tekijät, jotka voivat vaikuttaa kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuuden arviointiin (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 240 kohta ja tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 98 kohta).

93 Tekijöitä, jotka voivat vaikuttaa kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuuden arviointiin, ovat kunkin yrityksen käyttäytyminen, kunkin yrityksen osuus kartellin perustamisessa, hyöty, jonka ne ovat voineet saada kartellista, yritysten koko, asianomaisten tavaroiden arvo sekä vaara, joka tällaisista kilpailusääntöjen rikkomisista aiheutuu Euroopan unionin tavoitteiden toteuttamiselle (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 242 kohta ja tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 100 kohta).

94 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämän neljännen kanneperusteen kuudes osa, jota tarkasteltiin valituksenalaisen tuomion 159–177 kohdassa, koski – kuten ilmenee lähinnä kyseisen tuomion 159, 160 ja 169 kohdasta – yksinomaan komission arviointivirhettä vahvistettaessa vuoden 2006 suuntaviivojen 25 kohdassa tarkoitettua 15 prosentin lisäsummakerrointa eikä vahvistettaessa rikkomisen vakavuuskerrointa.

95 Todettuaan, että riidanalaisen päätöksen 879 perustelukappaleessa olevien komission omien toteamusten mukaan valittajan rikkomiseen osallistuminen rajoittui Italian alueeseen ja hanojen ja keraamisten tuotteiden alaryhmiin, unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 172 kohdassa, että komissio oli tehnyt arviointivirheen, koska se oli katsonut virheellisesti, että kaikki riidanalaisen päätöksen adressaatit, joihin valittaja kuului, olivat osallistuneet yhtenä kokonaisuutena pidettävään rikkomiseen, joka kattoi kuuden jäsenvaltion alueen ja kolme tuotteiden alaryhmää.

96 Kuten muun muassa valituksenalaisen tuomion 171 ja 193–196 kohdasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin katsoi kuitenkin, ettei 15 prosentin lisäsummakerroin ollut suhteeton kyseisen rikkomisen osalta.

97 Kun unionin yleinen tuomioistuin arvioi täyttä harkintavaltaansa käyttäessään valituksenalaisen tuomion 189–199 kohdassa päätelmiä, jotka oli lisäsummakertoimen vahvistamisen osalta tehtävä ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn neljännen kanneperusteen kuudennesta osasta, se saattoi todettuaan – kuten valituksenalaisen tuomion 192 kohdasta ilmenee –, että oli asianmukaista ottaa vaikutteita vuoden 2006 suuntaviivoista, perustellusti katsoa, että 15 prosentin lisäsummakerroin oli asianmukainen seuraamus valittajan osallistumisesta kartellin täytäntöönpanoon Italian alueella.

98 Tästä on todettava yhtäältä, että kyseessä oleva kartelli, jolla pyrittiin hintojen yhteensovittamiseen, kuuluu vuoden 2006 suuntaviivojen 23 ja 25 kohdassa tarkoitettujen rikkomisten ryhmään ja on tämän vuoksi yksi vakavimmista rikkomisista. Kuten unionin yleinen tuomioistuin täsmensi valituksenalaisen tuomion 171 kohdassa, tällainen määrä vastaa seuraamusten asteikossa, joka on 15–25 prosenttia myynnin arvosta, kaikkein pienintä määrää, joka tällaisten rikkomisten osalta 25 kohdassa vahvistetaan (ks. tuomio 11.7.2013, Ziegler v. komissio, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 124 kohta).

99 Vaikka valittaja osallistui kyseessä olevaan rikkomiseen yksinomaan Italian alueella, unionin yleinen tuomioistuin saattoi näin ollen katsoa yksinomaan kyseisen rikkomisen luonteen perusteella ja suhteellisuusperiaatetta loukkaamatta, että lisäsummakertoimen vahvistaminen 15 prosentiksi oli asianmukaista.

100 Kuten komissio lähinnä väittää, valituksenalaisen tuomion 174, 176, 194 ja 195 kohdassa olevat perustelut, joiden mukaan kuuden jäsenvaltion alueen kattavaa ja kolmea tuotteiden alaryhmää koskevaa kilpailusääntöjen rikkomista on pidettävä vakavampana kuin kyseessä olevan kaltaista rikkomista, johon on syyllistytty yhden ainoan jäsenvaltion alueella ja joka kattaa vain kaksi kolmesta tuotteiden alaryhmästä, joten kuuden jäsenvaltion alueen kattavaan ja kolmea tuotteiden alaryhmää koskevaan rikkomiseen osallistuneille yrityksille on väistämättä määrättävä pelkästään tämän vuoksi sakko, joka on laskettu suuremman kuin 15 prosentin lisäsummakertoimen perusteella, ovat oikeudellisesti virheellisiä.

101 Vuoden 2006 suuntaviivojen 25 kohdasta näet ilmenee lisäsummakertoimen määrittämisestä, että huomioon on otettava tiettyjä tekijöitä ja erityisesti kyseisten suuntaviivojen 22 kohdassa mainitut tekijät. Vaikka rikkomisen vakavuuden arvioimiseksi ja tämän jälkeen määrättävän sakon suuruuden vahvistamiseksi on mahdollista ottaa huomioon muun muassa kyseisen rikkomisen maantieteellinen ulottuvuus ja sen kohteena olevien tuotteiden alaryhmien määrä, pelkästään se, että rikkominen kattaa suuremman maantieteellisen alueen ja suuremman tuotemäärän kuin jokin toinen rikkominen, ei voi väistämättä merkitä sitä, että ensin mainittua rikkomista on kokonaisuudessaan tarkasteltuna pidettävä vakavampana kuin viimeksi mainittua rikkomista ja että sen on katsottava oikeuttavan sen, että lisäsummakerroin vahvistetaan suuremmaksi kuin kerroin, joka on otettu huomioon jälkimmäisestä rikkomisesta seuraamukseksi määrättävän sakon laskemiseksi (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España v. komissio, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 178 kohta).

102 On näin ollen niin, että sikäli kuin valittaja moittii ensin komissiota ja sitten unionin yleistä tuomioistuinta lähinnä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta, koska se ei ensinnäkään yksilöinyt määrättyä sakkoa siten, että se olisi huomioinut valittajan rikkomiseen osallistumisen suhteellisen vakavuuden asianomaisten muiden kyseessä olevien yritysten osallistumiseen verrattuna, ja koska se toiseksi hyväksyi valituksenalaisen tuomion 192–195 kohdassa saman 15 prosentin lisäsummakertoimen valittajalle kuin yrityksille, jotka olivat osallistuneet yhtenä kokonaisuutena pidettävään rikkomiseen, joka kattoi kolme tuotteiden alaryhmää kuudessa jäsenvaltiossa, on palautettava mieleen, että yhdenvertaisen kohtelun periaate on unionin oikeuden yleinen periaate, joka on vahvistettu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 20 ja 21 artiklassa. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyseinen periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. mm. tuomio 12.11.2014, Guardian Industries ja Guardian Europe v. komissio, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51 kohta).

103 Unionin yleisen tuomioistuimen on erityisesti noudatettava kyseistä periaatetta täyttä harkintavaltaansa käyttäessään. Täyden harkintavallan käyttäminen ei nimittäin saa johtaa siihen, että yrityksiä, jotka ovat olleet osallisina SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaisessa sopimuksessa tai yhdenmukaistetussa menettelytavassa, kohdellaan eri tavalla määrättävien sakkojen suuruuden määrittämisen yhteydessä (ks. vastaavasti tuomio 18.12.2014, komissio v. Parker Hannifin Manufacturing ja Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77 kohta).

104 Kuten unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, samaan kartelliin osallistuneiden yritysten välisiä eroja etenkin niiden osallistumisen maantieteellisen laajuuden osalta ei tarvitse rikkomisen vakavuutta arvioitaessa ottaa välttämättä huomioon rikkomisen vakavuuskerrointa ja lisäsummakerrointa vahvistettaessa, vaan näin voidaan tehdä sakon laskemisen jossakin toisessa vaiheessa, kuten esimerkiksi mukautettaessa perusmäärää lieventävien ja raskauttavien seikkojen

mukaan vuoden 2006 suuntaviivojen 28 ja 29 kohdan nojalla (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 104 ja 105 kohta ja tuomio 11.7.2013, Gosselin Group v. komissio, C-429/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:463, 96–100 kohta).

105 Kuten komissio huomautti, tällaiset erot voivat ilmetä myös sakon perusmäärän laskemiseksi huomioon otettavan myynnin arvon kautta siltä osin kuin kyseinen arvo kuvastaa kunkin kartelliin osallistuneen yrityksen osalta sen kyseessä olevaan rikkomiseen osallistumisen merkitystä vuoden 2006 suuntaviivojen 13 kohdan, jonka nojalla on mahdollista ottaa sakkojen laskennan lähtökohdaksi määrä, joka kuvastaa rikkomisen taloudellista merkitystä ja yrityksen osuutta siinä, mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 76 kohta).

106 Koska on kiistatonta, että valittajalle määrätyn sakon perusmäärä määritettiin – kuten riidanalaisen päätöksen 1219 perustelukappaleesta ilmenee – valittajan Italiassa toteuttaman myynnin arvon perusteella, unionin yleinen tuomioistuin saattoi valituksenalaisen tuomion 196 kohdassa vahvistaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta loukkaamatta valittajalle määrättävän sakon määrän laskemiseksi 15 prosentin suuruisen lisäsummakertoimen, joka oli samansuuruinen kuin niille yrityksille vahvistettu kerroin, jotka olivat osallistuneet yhtenä kokonaisuutena pidettävään rikkomiseen, joka kattoi kolme tuotteiden alaryhmää ja kuusi jäsenvaltiota.

107 Edellä esitetty, josta ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 174 ja 176 sekä 192–195 kohdassa esittämiin perusteluihin sisältyy oikeudellisia virheitä, huomioiden on palautettava mieleen, että vaikka unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelut olisivat unionin oikeuden vastaisia, mutta tuomiolauselma on perusteltu muiden oikeudellisten perustelujen vuoksi, tällainen oikeudenvastaisuus ei voi johtaa kyseisen tuomion kumoamiseen, vaan perustelut on korvattava (ks. vastaavasti tuomio 9.6.1992, Lestelle v. komissio, C-30/91 P, EU:C:1992:252, 28 kohta ja tuomio 9.9.2008, FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, 187 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

108 Perustelut korvaamalla on näin ollen hylättävä väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt päätelmiä valituksenalaisen tuomion 172 kohdassa esitetyistä toteamuksista ja loukkasi suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

109 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että viides valitusperuste on jätettävä osittain tutkimatta ja se on osittain hylättävä perusteettomana.

Kuudes valitusperuste, joka koskee valittajan maksukyvyttömyyden arvioimisessa tehtyjä virheitä

Asianosaisten lausumat

110 Valittaja moittii kuudennella valitusperusteellaan unionin yleistä tuomioistuinta lähinnä siitä, että tämä katsoi virheellisesti, että komissio oli alentanut valittajalle määrättyä sakkoa riittävästi vuoden 2006 suuntaviivojen 35 kohdan täytäntöön panemiseksi. Se moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä hylkäsi kanneperusteen, joka koski määrätyn sakon liiallisuutta, valituksenalaisen tuomion 182 ja 198 kohdassa sillä perusteella, että valittaja ei ollut esittänyt todisteita määrätyn sakon liiallisuudesta, vaikka se oli esittänyt riittävät todisteet tilanteensa vakavuuden osoittamiseksi. Unionin yleinen tuomioistuin ei valittajan mukaan myöskään arvioinut asianmukaisesti kyseisiä todisteita eikä valittajan todellista tilannetta.

111 Valittajan mukaan sen tilanteen huolellinen arvioiminen johti väistämättä toteamukseen siitä, että sille myönnetty alennus oli riittämätön. Se viittaa tältä osin muun muassa liikevaihtonsa huomattavaan supistumiseen vuodesta 2011 vuoteen 2013 ulottuneella ajanjaksolla, henkilöstönsä määrän vähentämiseen vuonna 2013 sekä vuoden 2013 ennakoituun tuloslaskelmaansa.

112 Komissio vaatii puolestaan kuudennen valitusperusteen tutkimatta jättämistä ja väittää, että se on lisäksi ilmeisen perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

113 On todettava, että sikäli kuin valittaja kiistää kuudennella valitusperusteella unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin valittajan maksukykyä koskevasta selvitysaineistosta ja väittää, että sille vuoden 2006 suuntaviivojen 35 kohdan perusteella myönnetty alennus on riittämätön, se pyrkii siihen, että unionin tuomioistuin arvioi uudelleen tosiseikat ja todisteet, mikä ei kuitenkaan – kuten tämän tuomion 63 kohdassa palautettiin mieleen – kuulu muutoksenhaussa unionin tuomioistuimen toimivaltaan, paitsi jos selvitysaineistoa on vääristetty.

114 Kuudes valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Seitsemäs valitusperuste, joka koskee asian selvittämistoimia koskeneiden pyyntöjen käsittelyä

Asianosaisten lausumat

115 Valittaja moittii seitsemännellä valitusperusteellaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä hylkäsi ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt asian selvittämistoimia koskeneet pyynnöt sillä perusteella, että niillä ei ollut asian kannalta merkitystä ja – täsmällisemmin valituksenalaisen tuomion 201 kohdassa – sillä perusteella, että kyseisillä toimilla ei voitu muuttaa toteamusta siitä, että Italiassa Euroitalian puitteissa toteutettu arkaluonteisten liiketoimintatietojen ja erityisesti suunniteltuja hinnankorotuksia koskeneiden tietojen vaihtaminen kilpailijoiden välillä merkitsivät SEUT 101 artiklan rikkomista. Valittajan mukaan asian selvittämistoimilla olisi nimittäin voitu selventää todellista tilannetta Italian markkinoilla ja osoittaa, että kyseessä olevat tiedot eivät olleet salaisia tietoja.

116 Komissio väittää, että tämä valitusperuste on jätettävä tutkimatta ja että se on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

117 Sen osalta, kuinka unionin yleinen tuomioistuin on arvioinut asian osapuolen esittämiä vaatimuksia prosessinjohtotoimen tai asia selvittämistoimen määräämiseksi, on muistettava, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi yksin sen, onko sen ratkaistavana olevissa asioissa käytettävissä olevia tietoja tarpeen täydentää (ks. tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 67 kohta ja tuomio 22.11.2007, Sniace v. komissio, C-260/05 P, EU:C:2007:700, 77 kohta). Oikeudenkäyntiasiakirjojen näyttöarvo kuuluu sen tosiseikkojen arviointia koskevaan yksinomaiseen toimivaltaan, eikä unionin tuomioistuin voi tutkia valituksen yhteydessä tätä arviointia, paitsi jos unionin yleiselle tuomioistuimelle esitettyä selvitysaineistoa on vääristetty tai jos tämän määrittämän tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi oikeudenkäyntiasiakirjoista (ks. mm. tuomio 7.10.2004, Mag Instrument v. SMHV, C-136/02 P, EU:C:2004:592, 76 kohta).

118 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että vaikka kannekirjelmässä tehdyssä pyynnössä todistajan kuulemiseksi on ilmoitettu täsmällisesti, mistä seikoista ja minkä vuoksi todistajaa tai todistajia on tarpeen kuulla, unionin yleisen tuomioistuimen asiana on arvioida, onko pyyntö hyväksyttävä, kun huomioon otetaan riidan kohde ja tarve kuulla nimettyjä todistajia (tuomio 17.12.1998, Baustahlgewebe v. komissio, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 70 kohta; määräys 15.9.2005, Marlines v. komissio, C-112/04 P, ei julkaistu, EU:C:2005:554, 38 kohta ja tuomio 22.11.2007, Sniace v. komissio, C-260/05 P, EU:C:2007:700, 78 kohta).

119 Tosiseikkojen riippumattoman arviointinsa yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin saattoi näin ollen perustellusti katsoa valituksenalaisen tuomion 201 kohdassa, että valittajan pyytämät todistajanlausunnot eivät voineet muuttaa valituksenalaisen tuomion 129 kohdassa olevaa toteamusta siitä, että Italiassa Euroitalian puitteissa toteutettu kyseessä olevien arkaluonteisten liiketoimintatietojen vaihtaminen merkitsi SEUT 101 artiklan rikkomista ja että valittajan pyytämät asian selvittämistoimet eivät näin ollen olleet tarpeen.

120 Seitsemäs valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

121 Koska mitään valittajan esittämistä valitusperusteista ei ole hyväksytty, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

122 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

123 Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, valittaja on velvoitettava korvaamaan nyt käsiteltävään valitukseen liittyvät oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Mamoli Robinetteria SpA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset